

Śpiewnik Kołod

Polskie kolędy mają ogromną wartość – zarówno teologiczną, jak i artystyczną. Są żywym świadectwem wiary i kultury, a ich melodie od wieków towarzyszą nam w przeżywaniu Świąt Bożego Narodzenia. Jednak kolędowanie to nie tylko piękny zwyczaj - to także skuteczna forma przekazywania wiary i tradycji oraz budowania więzi międzyludzkich.

Niniejszy śpiewnik zawiera teksty najpopularniejszych polskich kolęd wraz z akordami i komentarzami. Wszystkie opracowania nutowe (różne wersje i tonacje) są dostępne na naszej stronie internetowej (spiewnik-koled.pl), kanale YouTube oraz profilu MuseScore, skąd można pobrać partytury i dostosować je do własnych potrzeb – mogą one służyć jako pomoc dydaktyczna, inspiracja dla nauczycieli i muzyków lub gotowe aranżacje do wspólnego grania i śpiewania.

Teksty kolęd pochodzą z ogólnopolskiego Śpiewnika liturgicznego ks. Jana Siedleckiego, co zapewnia ich poprawność teologiczną oraz jednolitość, tak ważną dla wspólnotowego przeżywania Świąt Bożego Narodzenia.

Projekt jest publicznie dostępny i stale rozwijany. Jeśli uznasz go za wartościowy, możesz wesprzeć jego rozwój poprzez dobrowolną wpłatę na stronie: buycoffee.to/spiewnik-koled.

Życzymy dobrego i owocnego kolędowania!

Wojciech Kolędy i ście.

Michał K.

Anioł pasterzom mówił

1. Anioł pasterzom mówił: | C G | C G7 C |
„Chrystus się wam narodził | e a | G D G |
w Betlejem, | C F |
nie bardzo sławnym mieście, | C d | a G |
narodził się w ubóstwie | C d | a G |
Pan wszego stworzenia”. | e a | C G C |

2. Chcąc się dowiedzieć tego
poselstwa wesołego,
bieżeli
do Betlejem skwapliwie,
znaleźli Dziecię w żłobie,
Maryję z Józefem.

3. Taki Pan chwały wielkiej
unizył się Wysoki;
pałacu
kosztownego żadnego
nie miał zbudowanego,
Pan wszego stworzenia!

4. O, dziwne narodzenie,
nigdy nie wysłowione:
poczęła
Panna Syna w czystości,
porodziła w całości
panieństwa swojego.

5. Już się ono spełniło,
co pod figurą było:
Arona
ródzka ona zielona
stała się nam kwitnąca
i owoc rodząca.

6. Słuchajcież Boga Ojca,
jako wam Go zaleca:
ten Ci jest
Syn najmilszy, jedyny,
w raju wam obiecany,
Tego wy słuchajcie.

7. Bogu bądź cześć i chwała,
która by nie ustała,
jak Ojcu,
tak i Jego Synowi
i Świętemu Duchowi,
w Trójcy jedynemu

O Bożym Narodzeniu dowiadujemy się tak, jak pasterze - od anioła. Pojawia się tu kilka ważnych biblijnych wątków: w pierwszej zwrotce anioł nawiązuje do proroctwa Micheasza, według którego Betlejem jest miejscem, w którym wielkich wydarzeń nie należały się spodziewać. Do tego samego zresztą proroctwa nawiąże ewangelista Mateusz w opowiadaniu o Mędrcach ze Wschodu - z tym, że w Mateuszowej wersji słyhać, że Betlejem nie jest wcale najmniejszym z głównych miast Judy. Nauka stąd piękna: oto z narodzeniem Jezusa nawet to, co najmniejsze, najlichsze, niedocenione, może stać się piękne. To motywuje nas, by nie tracić ducha ani nadziei, bo Boże Narodzenie jest gwarancją, że najlepsze przed nami. Bądźmy więc pasterzami, szukającymi Boga - prawdziwego szczęścia.

Bóg się rodzi

1. Bóg się rodzi, moc truchleje, | C | F |
Pan niebiosów obnażony! | C | C G |
Ogień krzepnie, blask ciemnieje, | C | F |
ma granice nieskończony! | C | C G7 |
Wzgardzony, okryty chwałą! | d | a7 |
Śmiertelny, Król nad wiekami! | d | a7 |
A Słowo Ciałem się stało | d | A7 |
i mieszkało między nami. | d | G7 C |

2. Cóż masz, niebo, nad ziemiany?
Bóg porzucił szczęście twoje.
Wszedł między lud ukochany,
dzieląc z nim trudy i znoje.
Niemąło cierpiał, niemąło,
żeśmy byli winni sami.
A Słowo Ciałem się stało
i mieszkało między nami.

3. W nędznej szopie urodzony,
żłób Mu za kolebkę dano.
Cóż jest, czym był otoczony?
Bydło, pasterze i siano.
Ubodzy! Was to spotkało,
witać Go przed bogaczami.
A Słowo Ciałem się stało
i mieszkało między nami.

4. Potem i króle widziani
cisną się między prostotą,
niosąc dary Panu w dani
mirrę, kadzidło i złoto.
Bóstwo to razem zmieszało
z wieśniaczymi ofiarami.
A Słowo Ciałem się stało
i mieszkało między nami.

5. Podnieś rękę, Boże Dziecię,
błogosław ojczyznę miłą!
W dobrych radach, w dobrym bycie
wspieraj jej siłę swą siłą,
dom nasz i majątność całą
i wszystkie wioski z miastami.
A Słowo Ciałem się stało
i mieszkało między nam

Życie z Panem Bogiem to jest zgoda na różne paradoksy, na to, że coś, co mogłoby jawić się jako porażka - jest jednak zwycięstwem. Że słabość jest siłą. Że gdy jest najciemniej, to wtedy pojawia się światło nadziei. „Bóg się rodzi”, czy raczej „Pieśń o narodzeniu Pańskim” Franciszka Karpińskiego ten rytm Bożych paradoksów układa w opowieść o przyjściu Jezusa na świat: oto Nieskończony ma granice, a „moc truchleje”. To wszystko jest możliwe, bo Słowo stało się ciałem i sam Bóg zamieszkał pośród nas (w refrenie autor nawiązuje do prologu Ewangelii wg św. Jana). Dzięki temu można nawiązać z Nim żywą, osobistą relację, która pozwoli w Bożych paradoksach widzieć, że Dobra Nowina realizuje się i w naszej codzienności.

Bracia patrzcie jeno

1. Bracia, patrzcie jeno,
jak niebo goreje!
Znać, że coś dziwnego
w Betlejem się dzieje.
Rzućmy budy, warty stada,
niechaj nimi Pan Bóg włada,
a my do Betlejem. a my do Betlejem,
do Betlejem.

G	G			
e	G			
G	G			
e	G			
D e	D A			
D e	D A			
G D	G D	e	G	G
e D	G			

2. Patrzcie, jak tam gwiazda
światłem swoim miga,
pewnie do uczczenia
Pana swego ściga.
Krokiem śmiałym i wesołym
śpieszmy i uderzmy czołem
przed Panem w Betlejem.

4. Jak prorok powiedział:
„Panna zrodzi Syna”,
dla ludu całego
szczęśliwa nowina.
Nam zaś radość w tej tu chwili,
gdyśmy Pana zobaczyli
w szopie przy Betlejem.

3. Wszakże powiedziałem,
że cuda ujrzymy:
Dziecię, Boga świata,
w żłobie zobaczymy.
Patrzcie, jak biednie okryte
w żłóbku Panię znakomite,
w szopie przy Betlejem.

5. Betlejem, miasteczko
w Judzie, sławne będzie,
pamiętnym się stanie
w tym kraju i wszędzie.
Ucieszmy się więc, ziomkowie,
Pana tegoż już uczniowie,
w szopie przy Betlejem.

6. Obchodząc pamiątkę
odwiedzin pasterzy,
każdy czciciel Boga,
co w Chrystusa wierzy,
niech się cieszy i raduje,
że Zbawcę swego znajduje
w szopie przy Betlejem.

Nic dziwnego, że od Betlejem widać jasność, jakby coś płonęło - wszak narodził się Ten, który jest Światłością Świata. Co zrobić wobec takiego wydarzenia? Rzucić wszystko, czym się do tej pory zajmowaliśmy, czyli porzucić dawne życie, pozwolić sobie w końcu na nawrócenie. Pasterze są pełni zapału („krokiem śmiałym i wesołym”), ucieszeni, ale też gotowi do bycia uczniami (zwrotka piąta), co przypomina, że Boże Narodzenie naprawdę może przynieść trwałą zmianę naszego życia. A jednocześnie warto pamiętać, że Pana Boga można znaleźć w miejscach zupełnie nieoczywistych.

Cicha noc

1. Cicha noc, święta noc!	C C C C	G G G G
Pokój niesie ludziom wszem,	d E7 a C	a H7 e G
a u żłóbka Matka Święta	d F e a	a C h e
czuwa sama uśmiechnięta	d F e a	a C h e
nad Dzieciątka snem,	d G7 a e	a D7 e h
nad Dzieciątka snem.	C G7 C C	G D7 G G

2. Cicha noc, święta noc,
pastuszkowie od swych trzód
biegną wielce zadziwieni
za anielskich głosem pieni,
gdzie się spełnił cud,
gdzie się spełnił cud.

3. Cicha noc, święta noc,
narodzony Boży Syn,
Pan Wielkiego Majestatu
niesie dziś całemu światu
odkupienie win,
odkupienie win.

Tekst kolędy już na początku przypomina, że Jezus jest Księciem Pokoju - to Jego narodzenie pojedna ziemię i niebo, to Jego przyjsie zmieni historię świata. Oto Ten, narodzony Boży Syn, niesie światu odkupienie win (trzecia zwrotka). Bo celem Wcielenia jest właśnie Odkupienie - Jezus przychodzi, by umrzeć za nasze grzechy, ponieważ nas kocha. A to doświadczenie miłości, bycia kochanym uspokaja serce („cicha noc”) i pomaga budować prawdziwy pokój. „Cicha noc” jest jedną z najbardziej popularnych kolęd na całym świecie, przetłumaczoną na mnóstwo języków - może świadczy to o powszechnej tęsknocie za pokojem?

Do szopy, hej, pasterze

1. Do szopy, hej, pasterze,	F C	G D
do szopy, bo tam cud.	C7 F	D7 G
Syn Boży w żłobie leży,	F C	G D
by zbawić ludzki ród.	C7 F	D7 G

Ref.: Śpiewajcie, aniołowie,	F C	G D
pasterze grajcie Mu,	g F C	a G D
klaniajcie się królowie,	F C	G D
nie budźcie Go ze snu.	C7 F	D7 G

2. Padnijmy na kolana,
to Dziecię to nasz Bóg.
Witajmy swego Pana,
wdzięczności złożmy dług.

3. O Boże niepojęty,
kto pojmie miłość Twą?
Na sianie wśród bydłety
masz tron i służbę swą.

4. On Ojcu równy w Bóstwie
opuszcza niebo swe,
a rodzi się w ubóstwie
i cierpi wszystko złe.

Ile zachęt w raptem kilku słowach: do wdzięczności, do adoracji, do przychodzenia do Jezusa - do Tego, który jest prawdziwym Bogiem, ale przyjmuje na siebie dobrowolnie ubóstwo, by być nam jeszcze bliższym. A jednocześnie to Ten, który przychodzi nas zbawić. Miłość Jezusa jest niepojęta. Jej odkrycie, nie tylko w Boże Narodzenie, niesie otuchę.

Dzisiaj w Betlejem

1. Dzisiaj w Betlejem, dzisiaj w Betlejem	F F	D D
wesoła nowina,	F C	D A
że Panna czysta, że Panna czysta	F F	D D
porodziła Syna.	F C	D A
Ref.: Chrystus się rodzi, nas oswobodzi,	C F	A D
anieli grają, króle witają,	C F	A D
pasterze śpiewają, bydłęta kłękają,	F F	D D
cuda, cuda ogłaszają.	F D7 B F C F	D H7 G D A D
2. Maryja Panna, Maryja Panna		5. Pójdźmy też i my, pójdźmy też i my
Dzieciątko piastuje		przywitać Jezusa,
i Józef Święty, i Józef Święty		Króla nad króle, Króla nad króle
Ono pielęguje.		uwielbić Chrystusa.
3. Choć w stajeneczce,		6. Bądźże pochwalon,
choć w stajeneczce		bądźże pochwalon
Panna Syna rodzi,		dziś, nasz wieczny Panie,
przecież On wkrótce,		któryś złożony,
przecież On wkrótce		któryś złożony
ludzi oswobodzi.		na zielonym sianie.
4. I Trzej Królowie, i Trzej Królowie		7. Bądź pozdrowiony, bądź pozdrowiony,
od wschodu przybyli		Boże nieskończony,
i dary Panu, i dary Panu		sławimy Ciebie, sławimy Ciebie,
kosztowne złożyli.		Boże niezmierny.

Jasne, w Boże Narodzenie wspominamy wydarzenie sprzed 2000 lat. Ale ta kolęda przypomina, że to Boże Narodzenie dzieje się też dzisiaj, w naszym osobistym Betlejem. W nasze marzenia i troski wchodzi „wesoła nowina” - że przychodzi Ten, który nas oswobodzi z grzechu. W tej kolędzie nawet siano jest zielone, bo z Chrystusem przychodzi nowa nadzieja, że cuda mogą być także naszym udziałem.

Gdy się Chrystus rodzi

1. Gdy się Chrystus rodzi i na świat przychodzi, | C F | d C | A d | G C |
ciemna noc w jasności promienistej brodzi. | C F | d C | A d | G C |
Aniołowie się radują, pod niebiosy wyśpiewują: | G | C | G | C |
Ref.: „Gloria, gloria, gloria | C | F | G |
in excelsis Deo!” | C d | C G | C |
2. Mówią do pasterzy, którzy trzód swych strzegli,
aby do Betlejem czym prędzej pobiegli,
bo się narodził Zbawiciel, wszego świata Odkupiciel.
3. „O niebieskie Duchy i posłowie nieba,
powiedzcież wyraźniej, co nam czynić trzeba;
bo my nic nie pojmujemy, ledwo od strachu żyjemy”.
4. „Idźcież do Betlejem, gdzie Dziecię zrodzone,
w pieluszki powite, w żłobie położone;
oddajcie Mu pokłon boski, On osłodzi wasze troski”.
5. A gdy pastuszkowie wszystko zrozumieli,
zaraz do Betlejem śpieszno pobieżeli
i zupełnie tak zastali, jak anieli im zeznali.
6. A stanąwszy w miejscu pełni zadumienia,
iż się Bóg tak zniżył do swego stworzenia,
padli przed Nim na kolana i uczcili swego Pana.
7. Wreszcie kiedy pokłon Panu już oddali,
z wielką wesołością do swych trzód wracali,
że się stali być godnymi Boga widzieć na tej ziemi.

Sami aniołowie śpiewają w tej kolędzie! Wszak powtarzane w refrenie “Gloria in excelsis Deo” to śpiew aniołów (z Ewangelii wg św. Łukasza), którym zachęcali pasterzy, by tamci ruszyli do Betlejem. Owe „Chwała na wysokości Bogu” (z dopowiedzianym w sercu „a na ziemi pokój ludziom, w których sobie upodobał”) przypomina nie tylko o niezwykłym porządku i harmonii (bo narodzenie Jezusa sprawia, że harmonia stworzenia świata znów może zabrzmieć w pełnej krasie). To także zaproszenie do wejścia na drogi prowadzące ku pokojowi. Oddawanie chwały Bogu (a nie samemu sobie) pozwala pamiętać i o wielkiej Bożej Miłości, i o tym, że On jest w naszej codzienności, że chce dać się znaleźć. Starajmy się Go dostrzegać, by każdy dzień mógł wyglądać inaczej.

Gdy śliczna Panna

1. Gdy śliczna Panna	C C F F	A A D D
Syna kołysała,	g b C F	e g A D
z wielkim weselem	C C F F	A A D D
tak Jemu śpiewała:	g b C F	e g A D
li-li li-li laj,	F d g g	D h e e
moje Dzieciąteczko,	C C B F	A A G D
li-li li-li laj,	F d B b	D h G g
śliczne Paniąteczko.	d b C F	h g A D

2. Wszystko stworzenie śpiewaj Panu swemu,
pomóż radości wielkiej sercu memu:
li-li, li-li laj, wielki Królewiczu,
li-li, li-li laj, Niebieski Dziedzicu.

3. Sypcie się z nieba, liczni aniołowie,
śpiewajcie Panu, niebiescy duchowie:
li-li, li-li laj, mój wonny Kwiateczku,
li-li, li-li laj, w ubogim żłóbeczku.

4. Nic mi nie mówisz, o kochanie moje!
Przecież pojmuję w sercu słowa Twoje;
li-li, li-li laj, o Boże Wcielony,
li-li, li-li laj, nigdy niezmierzony!

Obok kolęd w czasie bożonarodzeniowym śpiewamy też pieśni i pastorałki. Te ostatnie bywają może nawet infantylne, ale przecież też rodziły się z zachwyty (często trudnego do opowiedzenia) tajemnicą Wcielenia. Tu do tego zachwyty zaprasza się “wszystko stworzenie”, które ma śpiewać Panu Bogu - niczym w kantyku trzech młodzieńców w Księdze Daniela. Cała pastorałka przypomina o bezbronności Dzieciątka Jezus, które przecież trzeba było karmić i przewijać. Ale uwaga, nie wolno nam zapomnieć, że to wciąż wcielony Bóg, i że wciąż jest On Panem świata. Czwarta zwrotka z kolei przypomina, że Bóg mówi w ciszy, i że jeśli chcemy Go zrozumieć, potrzeba czasem po prostu bycia przy Nim, niczym Maryja - wytrwale, z miłością i ufnością.

Jezus Malusieńki

1. Jezus malusieńki leży wśród stajenki, | a | e | a | e |
płacze z zimna, nie dała Mu Matula sukienki. ||: d | C | F | G C :||

2. Bo uboga była, rąbek z głowy zdjęła,
w który Dziecię uwinąwszy, siankiem Je okryła.

3. Nie ma kolebeczki, ani poduszeczki,
we żłobie Mu położyła siana pod główeczkę.

4. Matusia truchleje, serdeczne lzy leje:
„O mój Synu! Wola Twoja, nie moja się dzieje”.

5. Pokłon oddawajmy, Bogiem Je wyznajmy,
to Dzieciątko ubożuchne ludziom ogłaszajmy.

6. Niech Je wszyscy znają, serdecznie kochają,
za tak wielkie poniżenie chwałę Mu oddają.

„On, istniejąc w postaci Bożej (...), ogołocił samego siebie (...), stawszy się podobnym do ludzi” (por. Flp 2, 2-7) - Jezus uniżył siebie i nie tylko stał się „malusieńki” ciałem, ale też stał się bliski nam, by uczyć nas pełnienia woli Ojca. Tego typu kolędy mogą być pomocą w naszej osobistej modlitwie, adoracją Boga bliskiego, uniżonego i posłusznego; także po to, by Boża Miłość dotknęła tego, co w nas ubogie, kruche, a jednak wezwane do pełnienia woli Boga.

Lulajże Jezuniu

1. Lulajże, Jezuniu, moja perełko, | C | d | G | C |
lulaj ulubione me pieścidelko. | A | d | G | C |

Ref.: Lulajże Jezuniu, lulajże, lulaj! | C | a | G | C |
A Ty Go, Matulu, w płaczu utulaj. | A | d | G | C |

2. Zamknijże znużone płaczem powieczki,
utulże zemdlone łkaniem usteczki.

3. Lulajże, piękniuchny nasz aniołeczku,
lulajże, wdzięczniuchny świata Kwiateczku.

4. Lulajże, Różyczko najozdobniejsza,
lulajże, Lilijko najprzyjemniejsza.

5. Lulajże, przyjemna oczom Gwiazdeczko,
lulaj, najśliczniejsze świata Słoneczko.

6. My z Tobą tam w niebie spocząć pragniemy,
Ciebie tu na ziemi kochać będziemy.

Ostatnie zwrotki kolęd często stanowią ich teologiczną puentę – podsumowują przesłanie i ukazują głębszy sens wydarzenia Bożego Narodzenia, dlatego warto ich nie pomijać. Szósta zwrotka („My z Tobą tam w niebie spocząć pragniemy, Ciebie tu na ziemi kochać będziemy”) wyraża pełnię chrześcijańskiej nadziei. Niebo ukazane jest jako ostateczny cel człowieka – wspólnota z Bogiem, czyli świętość, do której każdy jest powołany. Jednocześnie kolęda przypomina, że droga do nieba zaczyna się już tu, na ziemi, przez miłość do Jezusa obecnego pośród nas (hebr. Emmanuel). Relacja z Bogiem owocuje miłowaniem bliźnich, co pozwala budować Jego Królestwo i już teraz doświadczać przedsmaku nieba.

Mizerna cicha

Wersja A (molowa)

1. Mizerna cicha, stajenka licha,	d C B a	e D C h
pełna niebieskiej chwały;	B g A A	C a H H
oto leżący, przed nami śpiący	d C B a	e D C h
w promieniach Jezus mały.	B g d d	C a e e

Wersja B (durowa)

2. Nad Nim anieli w locie stanęli	F F	D D
i pochyleni klęczą,	C C F	A A D
z włosy złotymi, skrzydły białymi,	: B g F d	: G e D h
pod malowaną tęczę.	C F :	A D :

3. Wielkie zdziwienie:
wszelkie stworzenie,
cały świat orzeźwiony;
Mądrość Mądrości,
Światłość Światłości,
Bóg-Człowiek tu wcielony!

5. Długo czekali,
długo wzdychali,
aż niebo rozgorzało;
piekło zawarte,
niebo otwarte,
Słowo się Ciałem stało.

4. I oto, mnodzy
ludzie ubodzy
radzi oglądać Pana.
Pełni natchnienia,
pewni zbawienia,
upadli na kolana.

6. Hej, ludzie prości,
Bóg z nami gości,
skończony czas niedoli!
On daje siebie,
chwała na niebie,
mir ludziom dobrej woli.

Tajemnica Wcielenia ukazana jest w prostocie betlejemskiej stajenki, gdzie „pełnia niebieskiej chwały” objawia się w małym Jezusie. Błogosławieni ubodzy w duchu (Mt 5, 3) – całkowicie oddani Bogu, jak bezbronni dzieci zależne od rodzica, które nie walczą o swoje sprawy, bo Bóg za nie zawalczył – są „pełni natchnienia, pewni zbawienia” i dostrzegają w Dziecięciu źródło Miłosierdzia i nadziei. Zwrotka „piekło zawarte, niebo otwarte” przypomina, że przez narodzenie Chrystusa dokonuje się odkupienie i otwiera drogę do życia wiecznego. Owocem Bożej obecności jest pokój serca, którego doświadcza każdy, kto ufa Bogu i podąża za Nim. Kolęda uczy, że w prostocie i całkowitej ufności wobec Boga kryje się pełnia radości, nadziei i prawdziwego pokoju.

O gwiazdo betlejemka

1. O Gwiazdo Betlejemka,	F C F D7	D A D H7
zaświeć na niebie mym!	g C F	e A D
Tak szukam cię wśród nocy,	F C F D7	D A D H7
tęsknię za światłem twym.	g C F	e A D
Zaprowadź do stajenki,	d B A	h G Fis
leży tam Boży Syn,	d B A	h G Fis
Bóg Człowiek z Panny Świętej,	g C F D7	e A D H7
dany na okup win.	g C F	e A D

2. O nie masz Go już w szopce,
nie masz Go w żłóbku tam!
Więc gdzie pójdziemy Chryste?
Gdzie się ukryłeś nam?
 Pójdziemy przed ołtarze
 wzniecić miłości żar
 i hołd Ci niski oddać:
 to jest nasz wszystek dar.

3. Ja nie wiem, o mój Panie,
któryś miał w żłobie tron,
czy dusza moja biedna
milsza Ci jest, niż on.
 Ulituj się nade mną,
 błagać Cię kornie śmiem,
 gdyś stajnią nie pogardził,
 nie gardź i sercem mym.

Tekst kolędy prowadzi nas od światła gwiazdy ku centralnej tajemnicy Bożego Narodzenia – ku Wcieleniu, którego celem jest odkupienie wszystkich ludzi, bez wyjątku („dany na okup win”). Druga zwrotka wskazuje, że szopka jest symbolem, a Żywy Bóg obecny jest dzisiaj w Eucharystii. Trzecia zwrotka przypomina, że najcenniejsze w oczach Boga jest skruszone serce: „czy dusza moja biedna milsza Ci jest, niż on (...) / gdyś stajnią nie pogardził, nie gardź i sercem mym” - to echo Psalmu 51, ukazującego Boga jako Tego, który bardziej pragnie pokornego serca niż ofiar całopalnych. Okazuje się, że najcenniejsze (a może nawet jedyne?), co możemy ofiarować Bogu oraz naszym bliźnim, jest to, co niematerialne: czas, troska, lojalność, uczciwość czy prawdziwe zainteresowanie. Niesie to pełną otuchy świadomość, że nawet jeśli nie udało się na Święta wysprzątać mieszkania lub pozalać wszystkich ważnych spraw, to Jezus i tak przyjdzie - i to On stanie się wtedy nadzieją na ogarnięcie wszystkiego.

Pójdźmy wszyscy do stajenki

1. Pójdźmy wszyscy do stajenki, do Jezusa i Panienki! | G | G | G | G |
Powitajmy Maleńkiego i Maryję Matkę Jego. | a D | G e | D A | G E7 |
Powitajmy Maleńkiego i Maryję Matkę Jego. | a D | G e | D A | C G |

2. Witaj, Jezu ukochany, od patriarchów czekany,
od proroków ogłoszony, od narodów upragniony.

3. Witaj, Dzieciąteczko w żłobie, wyznajemy Boga w Tobie.
Coś się narodził tej nocy, byś nas wyrwał z czarta mocy.

4. Witaj, Jezu nam zjawiony; witaj, dwakroć narodzony,
raz z Ojca przed wieków wiekiem, a teraz z Matki człowiekiem.

5. Któż to słyszał takie dziwy? Tyś człowiek i Bóg prawdziwy,
Ty łączysz w Boskiej Osobie dwie natury różne sobie.

6. O szczęśliwi pastuszkowie, któż radość waszą wypowie!
Czego ojcowie żądali, wyście pierwsi oglądali.

7. O Jezu, nasze kochanie, czemu nad niebios mieszkanie
przekładasz nędzę, ubóstwo i wyniszczasz swoje Bóstwo?

8. Miłości to Twojej dzieło z miłości początek wzięło.
Byś nas zrównał z aniołami, poniżasz się między nami.

9. Spraw to, Jezu, Boskie Dziecię, niech Cię Kochamy nad życie;
niech miłością odwiedzamy Miłość, której doznawamy.

10. Święta Panno, Twa przyczyna niech nam wyjedna u Syna,
by to Jego narodzenie zapewniło nam zbawienie.

To jedna z tych kolęd, które tak bardzo zapraszają nas do osobistego zaangażowania w przeżycie tajemnicy Bożego Narodzenia - wszak „pójdźmy” jest o nas. Bo to nas Jezus chce wyrwać z potęgi zła („z czarta mocy”), to nas chce zrównać z aniołami (zwrotka ósma). Gdy zaczynamy to odkrywać, to może to zdumiewać (zwrotka siódma), ale też właśnie wtedy odkrywamy, że cóż nam zostaje - starać się odpowiedzieć miłością na miłość (zwrotka dziewiąta).

Przybieżeli do Betlejem

1. Przybieżeli do Betlejem pasterze,
grając skocznie Dzieciąteczku na lirze.

| C | G | C D | G |
| C | G | C D | G |

Ref.: Chwała na wysokości, chwała na wysokości,
a pokój na ziemi!

| C | A | d | G |
| C F | G | C G C |

2. Oddawali swe ukłony w pokorze
Tobie z serca ochotnego, o Boże!

3. Anioł Pański sam ogłosił te dziwy,
których oni nie słyszeli, jak żywi.

4. I anieli gromadami pilnują,
Panna czysta wraz z Józefem piastują.

5. Poznali Go Mesyjaszem być prawym,
narodzonym dzisiaj Panem łaskawym.

6. My Go także Bogiem, Zbawcą już znamy
i z całego serca wszyscy kochamy.

Pasterze poznali Jezusa jako Mesjasza. Choć nie mieli dużej wiedzy teologicznej, dzięki swojej prostocie, wierze i ufności udzielili odpowiedzi na pytanie, które Jezus zadał apostołom trzydzieści lat później: „A wy za kogo mnie uważacie?” (Mt 16, 15). Jezus nie jest tylko filozofem, cudotwórcą czy mistykiem – jest bezgranicznie kochającym Bogiem, który przychodzi, by jako przyjaciel być blisko każdego człowieka i prowadzić go do zbawienia. Ostatnia zwrotka łączy nas z tą prawdą: jesteśmy zaproszeni, aby przyjąć Go jako Króla i Pana, i w ten sposób rozpocząć zupełnie nowe życie. „Jeżeli więc ustami swoimi wyznasz, że JEZUS JEST PANEM, i w sercu swoim uwierzysz, że Bóg Go wskrzesił z martwych - osiągniesz zbawienie. Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do usprawiedliwienia, a wyznawanie jej ustami - do zbawienia.” (Rz 10, 9-10)

Tryumfy króla niebieskiego

1. Tryumfy Króla Niebieskiego	F d C F	G e D G
zstąpiły z nieba wysokiego.	F d C F	G e D G
Pobudziły pasterzów,	C d C	D e D
dobytku swego stróżów,	C d C	D e D
śpiewaniem,	C F	D G
śpiewaniem,	C F	D G
śpiewaniem.	g C F	a D G

2. Chwała bądź Bogu w wysokości,
a ludziom pokój na niskości.
Narodził się Zbawiciel,
dusz ludzkich Odkupiciel
na ziemi, na ziemi, na ziemi.

3. Zrodziła Maryja Dziewica,
wiecznego Boga bez rodzica,
by nas z piekła wybawił,
a w niebieskich postawił
pałacach, pałacach, pałacach.

4. Pasterze w podziwieniu stają,
tryumfu przyczynę badają,
co się nowego dzieje,
że tak światłość jaśnieje,
nie wiedząc, nie wiedząc, nie wiedząc.

5. Że to Bóg, gdy się dowiedzieli,
swej trzody w polu odbieżeli,
śpiesząc na przywitanie
do betlejemskiej stajni
Dzieciątka, Dzieciątka, Dzieciątka.

6. Niebieskim światłem oświeceni,
pokornie przed Nim uniżeni,
Bogiem Go być prawdziwym
z serca afektem żywym
wyznają, wyznają, wyznają.

7. I które mieli z sobą dary
Dzieciątku dają na ofiary:
„Przyjmij, o Narodzony,
nas i dar przyniesiony
z ochotą, z ochotą, z ochotą”.

8. A potem Maryi cześć dają,
za Matkę Boską Ją uznają.
Tak nas uczą przykładem,
jak iść mamy ich śladem
statecznie, statecznie, statecznie

Co się dzieje! Oto aniołowie (Tryumfy) przychodzą na ziemię, żeby wyśpiewać nam radość: oto rodzi się Zbawiciel, który nas wybawia z piekiel. Nie dzieje się to naszą mocą czy naszymi zasługami - to jest Jego dar. Co zrobić wobec tej prawdy? Wzór dają nam pasterze: przynoszą Dzieciątku dary, ale przede wszystkim wyznają w Dzieciątku Boga prawdziwego, a w Maryi - Matkę Bożą. Może tegoroczne Boże Narodzenie to dobry czas, by w sercu to wyznanie wiary ponowić?

W żłobie leży

Wersja A:

1. W żłobie leży, któż pobieży	F C	D A
kolędować Małemu,	F B C F	D G A D
Jezusowi Chrystusowi,	F C	D A
dziś nam narodzonemu?	F B C F	D G A D
Pastuszkowie, przybywajcie,	F B	D G
Jemu wdzięcznie przygrywajcie,	g F	e D
jako Panu naszemu.	d B C F	h G A D

Wersja B:

2. My zaś sami z piosneczkami	F C	D A
za wami pośpieszymy.	F B C F	D G A D
A tak Tego Małeńkiego	F C	D A
niech wszyscy zobaczymy.	F B C F	D G A D
Jak ubogo narodzony,	F d g C	D h e A
placze w stajni położony,	A d g C	Fis h e A
wieć Go dziś ucieszymy.	F B C F	D G A D

3. Naprzód tedy niechaj wszędy
zabrzmie świat w wesołości,
że posłany nam jest dany
Emmanuel w niskości.
Jego tedy przywitajmy,
z aniołami zaśpiewajmy:
„Chwała na wysokości”.

4. Witaj, Panie, cóż się stanie,
że rozkosze niebieskie
opuściłeś, a zstąpiłeś
na te niskości ziemskie?
„Miłość moja to sprawiła,
by człowieka wywyższyła
pod nieba empirejskie”.

Uwielbianie Pana Boga nie jest zadaniem dla innych - jest zadaniem dla nas! To jedna z tych kolęd, która wzywa nas, tu i teraz, to oddania chwały Jezusowi, który przychodzi jako Emmanuel, czyli Bóg z nami. Jego Wcielenie, „zamieszkanie między nami”, a wreszcie śmierć i zmartwychwstanie - wszystko z miłości do nas - sprawiają, że na wyciągnięcie ręki mamy jedyne prawdziwe szczęście.

Wesołą nowinę

1. Wesołą nowinę, bracia słuchajcie,
niebieską Dziecinę ze mną witajcie.
Jak miła ta nowina! Mów, gdzie jest ta Dziecina?
Byśmy tam pobieźeli i ujrzeli.

C	d	G	C
A	d	G	C
C	F	G	C
a A	d	G7	C

2. Bogu chwałę wznoszą na wysokości,
pokój ludziom głoszą duchy światłości.
Jak miła ta nowina! Mów, gdzie jest ta Dziecina?
Byśmy tam pobieźeli i ujrzeli.

3. Panna nam powiła Boskie Dzieciątko,
pokłonem uczciła to Niemowlątko.
Jak miła ta nowina! Mów, gdzie jest ta Dziecina?
Byśmy tam pobieźeli i ujrzeli.

4. Którego zrodziła, Bogiem uznała,
i Panną, jak była Panną została.
Jak miła ta nowina! Mów, gdzie jest ta Dziecina?
Byśmy tam pobieźeli i ujrzeli.

5. Królowie na wschodzie już to poznali
i w judzkim narodzie szukać jechali.
Jak miła ta nowina! Mów, gdzie jest ta Dziecina?
Byśmy tam pobieźeli i ujrzeli.

6. Gwiazda najśliczniejsza ich oświeciła,
do szopy w Betlejem zaprowadziła.
Jak miła ta nowina! Mów, gdzie jest ta Dziecina?
Byśmy tam pobieźeli i ujrzeli.

7. Znaleźli to Dziecię i Matkę Jego.
Tam idźcie, znajdziecie Syna Bożego!
Jak miła ta nowina! Już wiemy, gdzie Dziecina.
Wszyscy tam pobieźemy i ujrzymy.

To kolejna z kolęd, która przypomina, że Pan Jezus rodzi się, by przynieść światu pokój. Przypomina też o wielu cudach i niezwykłych zdarzeniach: o narodzeniu Boga-Człowieka, o dziewictwie Maryi, o Królach (mędrcach), którzy ze Wschodu jadą, by znaleźć Dziecię. Ale nade wszystko kolęda zachęca nas do tego, żebyśmy nie byli widzami, choćby i nawet wzruszonymi czy uradowanymi, ale żebyśmy chcieli się żywo zaangażować w tę rzeczywistość, żebyśmy z pasterzami i królami poszli tam, gdzie jest Jezus. Po co? By ujrzyć, a może i, tak jak później apostoł Jan w Wielkanoc, uwierzyć.

Wśród nocnej ciszy

1. Wśród nocnej ciszy głos się rozchodzi: | **G D** | **G D** | **G C D** | **G** |
Wstańcie, pasterze, Bóg się wam rodzi! | **e D** | **G D** | **E a D** | **G H** |
Czym prędzej się wybierajcie, | **e C** | **a D** |
do Betlejem pospieszajcie, | **e C** | **a D** |
przywitać Pana. | **G D** | **G H** | **G D** | **G** |

2. Poszli, znaleźli Dzieciątko w żłobie
z wszystkimi znaki danymi sobie.
Jako Bogu cześć Mu dali,
a witając zawołali
z wielkiej radości:

3. Ach, witaj Zbawco z dawna żądany,
cztery tysiące lat wyglądany.
Na Ciebie króle, prorocy
czekali, a Tyś tej nocy
nam się objawił.

4. I my czekamy na Ciebie, Pana,
a skoro przyjdiesz na głos kapłana,
padniemy na twarz przed Tobą,
wierząc, żeś jest pod osłoną
chleba i wina.

Boże Narodzenie dzieje się w ciszy, a jedynym, co słyhać, jest wołanie aniołów - i to już pierwsza lekcja z tej kolędy: choć Bóg przychodzi do naszych serc w ciszy, to nie chcemy skarbu wiary zachować tylko dla siebie, ale pragniemy o Bożej Miłości opowiadać też innym. Trzecia zwrotka przypomina nam o tym, że jesteśmy włączeni w długą historię zbawienia, i że choć na drodze wiary kroczyli przed nami liczni świadkowie, to właśnie my jesteśmy szczęśliwcami, którzy mogą cieszyć się spełnieniem Bożych obietnic. A te obietnice, to przychodzenie Pana Boga, cały ten cud Betlejem urzeczywistniając się we Mszy Świętej, gdy na słowa kapłana chleb i wino zamieniają się w żywego i prawdziwego Boga. O tym też jest Boże Narodzenie. Bo Narodzenie Pańskie, oktawa, kilkanaście dni okresu Bożego Narodzenia, to jeden moment w kalendarzu, ale ten cud Boga-który-do-nas-przychodzi trwa w każdej Mszy Świętej.

